

LA MUNTANYA VENERADA

La muntanya venerada
a mi em té robat el cor,
de nit parla amb l'estelada
i de dia amb el sol d'or.

Ella s'alça enorgullida
alta i ferma sobre el pla,
perqué té tota la vida
i la força del demà.

Quan la plana sigui morta
quan no hi resti ni un ser viu
la muntanya, encara forta,
alçarà son front altiu.

HIMNE DELS MINYONS DE MUNTANYA

Volem que siguin catalans
de soca arrel, el pla i la serra
volem tenir en nostres mans
avant minyons
l'esdevenir de nostra terra
avant minyons, avant.

De l'esperit que ens fa germans
la voluntat volem que es faça
i que ens governin, sobirans
avant minyons,
el seny i el dret de nostra raça
avant minyons, avant.

Ferventa viu la nostra fe
ardida i franca és nostra parla;
el braç és fort i no tem re
avant minyons.
La Pàtria ens crida a defensar-la
avant minyons, avant.

El nostre dret que ens ve de Déu
cap força el trenca ni l'aplana,
som i serem com ell ens feu,
avant minyons.
Servem la Pàtria Catalana
avant minyons. Avant.

Els moments actuals fan particularment urgent i necessària la formació bàsica dels nostres joves i noies. Catalunya necessita homes i dones conscients i preparats per a encarar les noves situacions del present i les que el futur ens depara, amb totes les seves incògnites i esperances. El futur serà allò que nosaltres haurem volgut que fos, amb la nostra clarividència i amb la nostra voluntat i capacitat per a crear les causes que el facin possible.

(Actualització i replantejament del moviment escolta, 3-6-76)

L'actitud prospectiva condueix a la reflexió i aquesta a una mentalitat de futur, la qual implica un nou plantejament de la nostra conducta present, d'on es dedueix que la Prospectiva ens fa modificar substancialment tant els nostres punts de vista com les nostres activitats presents, pensant què volem construir.

Donat que el futur constitueix un objectiu permanent, podem afirmar que la Prospectiva representa, doncs, essencialment, la construcció del nostre present, en funció de la construcció del futur.

("Què és la Prospectiva"; ponència presentada en el 1er. Simposi a Barcelona, 10-5-74)

AMADEU SERCH i GELAMBÍ

morí a Barcelona
als 84 anys, el dia
27 de novembre de 1988

ELS SEUS FAMILIARS I AMICS,
REUNITS A L'ESGLÉSIA DELS
CAPUTXINS DE SARRIÀ,
EL RECORDAREM SEMPRE

2 DE DESEMBRE DE 1988

VELL PELEGRÍ

Vell pelegrí, jo vaig fent via
com foraster arreu del món,
prò estic segur que a l'altra vida
m'acollirà Déu piadós.
Me'n vaig allà a veure el Pare.
Lassat el cos de caminar;
al cap d'avall de la jornada
lloc de repòs penso trobar.

El meu camí ja arriba a terme,
ja sento pròxim el Jordà,
mes amb la mort res no puc
perdre,
que hi deixaré el meu penar,
allà veuré la dolça Mare,
consol i amor em donarà,
al capdevall de la jornada
prop d'Ella penso reposar.

Jo veig la fi sense temença,
con un descans per al meu cos,
i veig venir la recompensa
per Déu promesa al meu esforç.
Me'n vaig allà, al sojorn
dels àngels
on no rebé cap més refús,
per cantar amb ells goigs i
lloances,
eternament al Bon Jesús.